

закону, що буде спрямовано на регулювання проблемних питань правотворчості. Незважаючи на те, що даний процес в Україні вже склався, важливо надати йому форму закону, а також законодавчо визначити критерії оцінки правотворчої діяльності та відповідальність законодавців.

Найбільш раціональний підхід підвищення якості правотворчості полягає у визначенні науково обґрунтованого набору методів надання йому все більш досконалих властивостей на кожному його етапі.

Підвищенню якості сприятиме створення сучасної науково обґрунтованої концепції, що дозволяє планувати розвиток законодавства, з визначенням в ньому переліку пріоритетних законів на найближчу перспективу, послідовності їх прийняття, виходячи з інтересів і потреб населення й держави.

Дана категорія зумовить створення системи безперервного забезпечення якості правотворчості з моменту виявлення потреби у врегулюванні суспільних відносин нормами права й до моменту припинення дії цих норм.

Список використаних джерел

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. № 254к/96-ВР. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (дата звернення: 02.10.2019).
2. Борисов А.С., Меркулов П.А, Некоторые проблемы современного правотворчества. Социум и власть, 2015. № 3 (53). С. 67.
3. Мазуренко А.П., К вопросу о методах правотворческой политики. Материалы международного круглого стола 29–30 мая 2008 г.
4. Теремцова Н. В. Правовий прогрес та рівень правової культури громадян в умовах розбудови правової держави. *Європейські перспективи*. 2016. № 2. С. 9–14. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/evpe_2016_2_4

Панченко Вероніка Вікторівна,

*курсант Навчально-наукового
інституту № 3 Національної
академії внутрішніх справ*

Науковий керівник:

*Кривицький Юрій Віталійович,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

ГЕНДЕРНА РІВНІСТЬ У СУЧАСНОМУ СВІТІ

Активні суспільні трансформації, що відбуваються нині, суттєво змінюють усталені способи життєдіяльності, суспільні норми та ідеологічні конструкції, які їх визначають. Ці трансформації активно осмислюються на різних рівнях; формуються і розвиваються нові наукові напрями, що мають на меті проаналізувати та висловити ці зміни. Одним з таких векторів стала теорія

гендеру. З'явившись у вітчизняних соціальних і гуманітарних студіях на початку 1990-х років, термін «гендер» («гендер») та пов'язана з ним проблематика набули вибухоподібного поширення і розвитку, оскільки апелювали до, можливо, найбільш наочного з поділів людства – поділу на статі, порушуючи питання: «Що таке бути жінкою чи чоловіком у сучасному світі?».

Гендерні дослідження, розпочаті в Україні зусиллями ентузіастів – викладачок і викладачів українських закладів вищої освіти, дослідників і дослідниць із науково-дослідних установ, які першими оцінили евристичний потенціал теорій гендеру, їх актуальність, затребуваність і безумовну перспективність, надалі отримали значний розвиток. Розпочавшись із поодиноких розробок спеціальних курсів з локальних гендерних проблем, з нечисленних наукових розвідок у галузі гендеру, в подальшому цей напрям викликав справжню хвилю зацікавленості в науковців, молодих фахівців, викладачів [1, с. 5 – 6].

Державна гендерна політика України в тому, що стосується документального вираження, чіткості змісту і напрямів втілення, сформувалася в перші роки XXI ст. Рубіжним роком, коли поняття «гендер» серед політиків при його вживанні перестало уточнюватися, стали 2005 – 2006 рр. У ці роки саме з питань рівності жінок і чоловіків були прийняті важливі державні документи стратегічного значення. Такими документами були:

1) Закон України «Про забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» від 8 вересня 2005 р. № 2866-IV;

2) Указ Президента України «Про вдосконалення роботи центральних і місцевих органів виконавчої влади щодо забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків» від 26 липня 2005 р. № 1135/2005;

3) Державна програма з утвердження гендерної рівності в українському суспільстві на період до 2010 року, затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 27 грудня 2006 р. № 1834 [2, с. 11].

Незважаючи на це, лідери владних політичних сил один за одним видавали сексистські «перли»:

«не жіноча справа – проводити реформи» (Микола Азаров, 14-й Прем'єр-міністр України, березень 2010 р.);

«коли почнеться тепло і в містах українських почнуть роздягатися жінки, то це чудово» (Віктор Янукович, четвертий Президент України, січень 2011 р.);

«лише жінка має виконувати всю домашню роботу» (Йосип Вінський, колишній народний депутат, лютий 2011 р.);

«вище покликання жінки – бути матір'ю, берегинею родинного вогнища» (Володимир Литвин, дев'ятий Голова Верховної Ради, березень 2011 р.).

У цей самий час в Україні започатковується вуличний феміністичний активізм. Перший феміністичний марш 8 Березня в Києві відбувся 2008 р. з ініціативи анархістського феміністського колективу «Свободна». Тоді Хрещатиком пройшлися 30 – 40 осіб. Поворотним став 2009 рік: різні за формою акції протесту відбулися в кількох великих містах (Харків, Львів, Чернівці) з ініціативи місцевих жіночих спілок.

У контексті переростання феміністської свідомості/ідентичності у

феміністську дію особливо показова діяльність Феміністичної офензиви. Сепаратистська низова жіноча ініціатива опублікувала «Маніфест Феміністичної офензиви», в якому гостро критикувала сучасний патріархат і наголошувала на принципах інтерсекційного фемінізму. За час свого існування у 2010 – 2014 рр. група організувала кілька науково-культурницьких заходів феміністичного спрямування і масових вуличних маршів. Діяльність і програмні документи Феміністичної офензиви засвідчили доволі радикальний, революційний характер організації, яка відмовляється від будь-яких форм співпраці з владою і спрямована на зміну чинного патріархального ладу суспільства [3].

Видатна українська письменниця Ірена Карпа зауважує:

«Мій фемінізм – це свобода.

Свобода жіночого вибору, а не слідування шаблонам, нав'язаним актуальними тенденціями.

Ти, жінка, вирішуєш для себе, хочеш ти носити підбори чи кросівки, робити чи не робити епіляцію, міняти партнерів чи леліяти сім'ю з одним-єдиним, народжувати дітей чи бути чайлд-фрі.

На щастя, останнім часом в Україні стає дедалі більше успішних жіночих ініціатив, жіночих бізнесів, жінок-опіньйон-мейкерів, жінок на керівних посадах і звісно ж, жінок в армії, які самі вирішують, де їхнє місце.

І гомерично регочу з переляканих стереотипів про те, що феміністка страшна, несексуальна й занехаяна.

Серйозно?..

Фемінізм – про адекватну любов до себе. А тут уже й догляд за зовнішністю і прокачка мозку, що не завжди стається у традиційній берегинистій моделі «вийшла заміж – розслабилась, нащо вже старатися».

Ще в рідному суспільстві побутує дурня про те, що феміністка спить і бачить, як би їй принизити і знищити чоловіка. Не обов'язково бути феміністкою, щоб бути токсичною особою. Добірка психічних проблем значно ширша за перелік суспільних феноменів.

Фемінізм про інше.

Він якраз про партнерські стосунки, в яких партнери підтримують, а не знищують одне одного.

Він не про міряння заробітком і крутістю.

Він – про побудову рівності, боротьбу проти несправедливості, завданої жінкам тільки тому, що вони жінки» [4].

Отже, актуальність проблеми гендерної рівності в сучасному історичному контексті безумовно зберігатиметься в найближчій перспективі. Зумовлено це тим, що проблема гендерної нерівності та соціально-економічна і політична дискримінація жінок не може бути вирішена лише реформами з боку держави, оскільки система норм, що забороняють будь-яке погіршення прав жінок, навряд чи працюватиме без дієвої системи контролю за виконанням цих норм.

Для вирішення проблеми необхідні соціальні зміни, зміни у свідомості людей та відповідно об'єктивний погляд на проблему. З цієї точки зору, пріоритетна увага має надаватися питанням становища жінок, особливо в тих проблемних зонах, де ще зберігаються явні та скриті форми дискримінації, а

також повинні бути розроблені спеціальні заходи, в т. ч. законодавчого характеру, спрямовані на досягнення реальних рівних можливостей чоловіків і жінок, вирівнювання їх соціального статусу [5, с. 209].

Список використаних джерел

1. Основи теорії гендеру: навч. посіб. Київ: «К.І.С.», 2004. URL: http://gender.at.ua/_ld/1/186_osnovy_teorii_g.pdf (дата звернення: 27.10.2019).
2. Гендерні перетворення в Україні. Київ: АДЕФ-Україна, 2007. С. 11.
3. Гендер в деталях. *Фемінізм в Україні: кроки назустріч собі*. Дослідження Оксани Кісь. URL: <https://genderindetail.org.ua/season-topic/gender-after-euromaidan/feminizm-v-ukraini-kroki-nazustrich-sobi-ch-3-zhinochiy-aktivizm-1341057.html> (дата звернення: 29.11.2019).
4. Українська правда життя. *Що таке фемінізм і з чим його їдять на Заході й у нас*. Дослідження Ірени Карпи. URL: <https://life.pravda.com.ua/columns/2019/04/5/236412/> (дата звернення: 01.11.2019).
5. Гендерна рівність і розвиток: погляд у контексті Європейської стратегії та України. Київ: Заповіт, 2016. С. 209. URL: <http://razumkov.org.ua/upload/Gender-FINAL-S.pdf> (дата звернення: 01.11.2019).

*Пархоменко Юлія Миколаївна,
курсант Навчально-наукового
інституту № 3 Національної
академії внутрішніх справ*

*Науковий керівник:
Кривицький Юрій Віталійович,
доцент кафедри теорії держави та права
Національної академії внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент*

ЕТИЧНА КУЛЬТУРА ЮРИСТІВ

Зацікавленість суспільства особливостями професії правознавця залишається постійною, незалежно від місця, яке займає юрист за видом своєї діяльності, оскільки з правосуддям суспільство співвідносить свої моральні критерії та ідеали. У зв'язку з цим, крім професійних знань, юрист повинен володіти високою культурою поведінки та ведення діалогу, мати глибокі навички аналітичного стилю мислення та інші важливі якості.

Слід відрізнити в особі юриста соціальне, професійне та індивідуальне, але саме в єдності цих аспектів виявляється ідеальний образ, який шанується всім суспільством. При цьому особливу увагу привертає до себе етична сторона діяльності юриста, яка визначається як нормами права, так і нормами суспільної моралі. Сприйняття цих нормативів, користування ними в повсякденній діяльності, у спілкуванні з оточуючими людьми називається проявом етичної